

Sentit d'estat

El controvertit inici del mandat del nou president nord-americà ha tret a la llum els sòlids fonaments sobre els quals s'estableixen les nacions a occident. Les seves propostes migratòries, tota una reedició de l'America first de mitjats del segle passat, han topat amb un obstacle previsible per als que coneixen els secrets del poder en el món civilitzat: la intervenció de la justícia, en recta aplicació del dret. És de sospitar que les seves noves intencions extravagants segueixin similar recorregut.

Quan una cosa així succeeix no se soscava cap autoritat, sinó que se subratlla el sentit d'Estat que ha de presidir sempre les actuacions de govern. Als Estats Units i a qualsevol altre país. No parlo aquí de raó d'Estat, sota l'empara de la qual s'han perpetrat en la història sonades atrocitats, sinó d'una cosa completament diferent, en la qual les potestats executiva, legislativa i judicial contribueixen a l'uníson al progrés de l'Estat.

Els populismes, siguin del signe que siguin, desconeixen habitualment això. Fa algun temps, em comentava un alt funcionari municipal que li causava veritable ensopiment haver d'instruir sobre la llei de règim local als nous regidors electes d'una opció emergent, que l'acusaven d'impedir les ocurrencies que se'ls acabaven de passar pel cap.

Dins del sentit d'Estat cau de forma principal no només formular plantejaments per a la millora de les condicions de vida de les persones, siguin convenients o no, sinó per fer-ho dins el marc bàsic del qual ens hem dotat, mitigant qualsevol efecte secundari que pugui afectar innecessàriament a tercers. D'aquí la transcendència d'un dret allunyat de la contesa partidària i que vetlli amb objectivitat sobre l'essència legal de cada país, intervenint quan aquesta es violenta.

El veritable risc que plana sobre aquest modèlic escenari ve donat pel propòsit contumaç del populisme de carregar-se'l intentant prendre el poder legislatiu i, amb ell, posant en mans dels operadors jurídics normes extremades o de complicat encaix amb els principis constitucionals inspiradors de tota nació moderna. La història contemporània ens ha il·lustrat de lamentables episodis protagonitzats per jutges aplicant lleis injustes o immorals, a més d'absurdes, aprovades amb impecable legitimitat formal.

El sentit d'Estat, en fi, arriba també a les idees que es puguin tenir sobre el futur d'un país. Han d'existir criteris que aglutinin a tothom, amb mínimes excepcions, com aquells que abordin amb estabilitat i encert les nocions elementals: educació, economia, justícia i seguretat o relacions exteriors. En els nostres pactes de la Moncloa vam saber fer-ho, i alguns dels seus protagonistes encara viuen, de manera que no es tracta d'un assumpte vintage, sinó del tot susceptible de tornar-se a assajar, sempre que ens sapiquem alliberar de tant postureig, de

tanta mala llet i de la inclinació hooligan a unes sigles, que és el que avui impera.

Sense sentit d'Estat, en suma, només és possible un Estat sense sentit.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/03/03/sentit-destat/832418.html?utm_source=rss